

,,Tõest?'' küsits Raarel; ,,kulla, poi, siiße Liisa, aga see ometi sinni tõjine nõun ei ole?''

,,Mis siiis muud!'' hüüdis mosiis näuline pruut; ,,ega sa fest ju ka suuremat ei hoeli! Lähed ju wõterale maale!''

,,Lähend küll, aga tulen ikka ka tagasi,'' ütles Raarel, oma pikkaldaise kombe järel sõri venitades, nagu oleks t'al tükk künnapit näpi wahel. Jutul oli nüüd mõni minut pause; muud kui taasjide kõlin, lõmpsimine ja matjatominne oli kuulda. ,,Siga sõobb, laud laulab,'' mõtles tuim, aga tähelpanija Karla ja tömbes kolmandamägi paberossi.

Üöna närides ütles nüüd Põrka-Anni — Raarel wahtis seal juures rääkija määritind jaffi: ,,Tahab Karla vägisse reissida, las' katsub õnne! Küll ta peagi tagasi tuleb.'' — ,,Aga kui ta läheb Kuuramaale, kus need karud elavad, ehk Türgimaale, kus kapusta peade asemel inimeste päid raiutakse, siis ma teda enam elusalt näha ei saa!'' hüüdis Liisa, sepiku flampari pahemas käes, kohvi tass paremas.

,,Ega surunud ka mitte?'' ütles Anni, oma muosta sõti silitades.

,,Aga kus jäewad siis pulmad?'' küsits Liisa tüki aja järel, kui ju poole flampari oli nahka pannud.

,,Pulmad saawad ikka ju peetud?'' waastas Anni niisamima pitka wahe järel. — ,,Ega siiis ilma peigmehetat pulmi ei peeta?'' ütles jälle Liisa, kui sepiku flampar hoopis otjas oli, pühkis võis sed förmel juukstes puhtas, panis tasjì kummuli ja muuskas siiis seejamima käega nina, lärts waastu maad misates, fest t'al oli uchu. Paari päeva eest oli ta oma kõrvu-peigmehega, Voigu-Peed i g a, salaja magust juttu ajanud, märjas dues külmetades eli talle sulg ninakesse signitud. — ,,Kas ja wõste arwad, et Karla laugemale kui 10 wersta jalgel reissida? Ei ta seda ei tee mitte?''

,,Mis mitte?'' küsits Raarel natuke järsku. ,,Aga kui rõõvolid tulevad, mis siis? Siis sa jooksed ju eest ära!''

,,Oh et naad tuleksid, küll ma neile näitaksin!'' — Ta asas ennast sirgeste, tömbas käed ruusikasse ja tagasi astudes sattus oma pahema jalaga otje Sulbi-Tiiri kleidi sabasse, nii et see kärised.

,,Oih, mu fallis kleit!'' tilkas Tiiri. Raarel põrkas tagasi ja juhtus nii õnneturvalt waastu lauda lükama, et see wildasile Liisa ja Polli sülle töök muistad ja walged wedelikud piijutas, mis aga veel taasjide ja kannude põhjas oli, osalt veel õige pala. ,,Ali!'' kisas Liisa — ,,vui!'' tilkas Polli.